

„Johan maakt me den heelen tijd aan den gang,” beweerde Gerard, terwijl hij het uitproestte.

„'t Is niet waar juf, hij begint.”

„Nu gauw maar,” antwoordde juf.

Maar de jongens waren in een giechel-stemming, — een stemming die bij meisjes tot heele perioden aanwast, — en zij gierden het uit om alles en niks. Dan wilden ze elkaars stoel voor hun kleeren, dan stond de een op het beddekleedje van den ander, wat weer aanleiding gaf tot gemaakt booze kibbelarijen en gemaakt drukke lachbuien.

„Wees nou stil,” zei Gerard zoo bedaard mogelijk, want hij wilde zijn gebed gaan opzeggen. Doch Johan kuchte even en Gerard proestte het weer uit.

„Wees nou stil,” schreeuwde hij hard om zijn eigen lach te overstemmen en dan barstte hij weer los, om het lawaai dat hij zelf maakte.

„Gerard,” zei juf vermanend

„Wees dan ook stil, gemeene lamme jongen! — Ja, hij maakt me inspres aan de lach.”

Gerard ging op zijn knieën liggen, maar hij had nog geen woord gezeid of hij verbeeldde zich weer een tuffig wargeluidje van Johan te hooren en hij brulde opnieuw:

„Wees nou stil,” en het woordje „stil” gilte hij uit zoolang zijn asem ging met een op en neer gaande *i*-klank en een lang aangehouden dikke / tot slot.

Hij werd vuurrood van inspanning en zijn keel deed hem zeer. De lust om te lachen was dan ook zoowat gezakt en hij zou zeker ordentelijk zijn gebed hebben opgezegd, doch juist op dit oogenblik kwam de predikant de slaapkamer binnen.

„Wat is dat nu weer? Ben jij weer bezig, Gerard?”

„Johan maakt me den heelen tijd aan 't lachen.”

„'t Is niet waar pa, ik dee bij ongeluk zóó met mijn lippen en daar lacht ie nou zoo om.”

Gerard was op eens weer in de lachstemming en proestte het uit, toen Johan voordeed hoe hij hem bij ongeluk in de war had gemaakt.

Maar de predikant was slecht gemutst en volstrekt niet in een stemming om gekheid bij 't bidden toe te laten.

„Gerard wil je nu eens oogenblikkelijk je gebed opzeggen,” zei hij streng.

Gerard hoorde aan den toon wel, dat het meenens was en zei ietwat ge- haast zijn gebed op. Doch door de haast vergat hij zonder het te merken „de regels voor Niet.” Toen hij vlug opstond om in bed te stappen, schrikte hij er dan ook van, dat zijn papa hem hard bij den arm pakte en zei: „Nog eens Gerard, dat begrijp je wel.”

Gerard begreep het niet, maar ging weer op zijn knieën liggen en zei nog eens, nu nog iets sneller het gebed op.

„Wil je het nu eens goed doen, kwájongen, dat je bent, of ik zal je leeren. Oogenblikkelijk hoor.”

„Maar ik heb het goed gedaan, ik had het al lang goed gedaan, ik heb het al wel tien keer gedaan.”